

Jaanus Siim sündis 20. aprillil 1967 ja kasvas üles Suure-Jaani valla Kootsi küla Sepa talus. Kaunis keskkond Navesti jõe kaldal õpetas looduse ilu nautima ja tekitas ka unistuse kõige kauni jäädvustamisest. Nii jõudis Jaanus kaheksa aastaselt esimeste fotodeni.

Kuigi enamuse aega on Jaanusele leiva lauale toonud töö elektroonikuna ja tööriistadeseadmete müüjana, on ta pidanud ka fotograafi ametit.

Kõik pildistamiseks vajalikud oskused on Jaanus omandanud iseõppimise teel ja meistrite käe all.

Viimased 16 aastat on Jaanus Siim olnud Suure-Jaani Muusikafestivali fotograaf. 11 korda on Jaanus festivali ajal eelmise festivali fotodest välja pannud näituse – isiknäitusi tuleb käesolevaga kokku 16 (Suure-Jaanis, Rakveres, Narvas, Tallinnas, Jokioises).

2013. aasta alguses jõudis lugejateni Suure-Jaani Muusikafestivali raamat „Helisevad hetked. Suure-Jaani muusikafestivali 15 aastat“, kus ajalugu kajastavad rohkem kui 1000 Jaanuse tehtud fotot.

2012. aastal osales Jaanus

integratsiooniprojektis „Kunstilised nädalavahetused. Loominguline dessant“, viies läbi meistriklasse Ida-Virumaal. Ta on Narva fotoklubi auliige.

Jaanus on pälvinud tunnustuse parima töö eest XVIII vabariiklikul festivalil "Narva Sügis 2012". Edu saatis tema töid samal aastal ka väljapool Eestit. Ta pälvis eriauhinna "Terava fotograafipilgu ja professionaalse meisterlikkuse eest" Peterburis toimunud näitusel "Fotograafia ja aeg". 450 Venemaalt, Valgvenest, Eestist, Lätist, Leedust ja Iisraelist pärit autori tööde hulgast välja valitud sajakonna töö hulka pääses 3 tema oma: "Trummar", "Dirigent" ja "Kolm õde" – kaks esimest tehtud muusikafestivalil. Muusikafestivali foto „Viiuldaja Jeesusega“ on pälvinud kolmanda preemia Eesti Fotokunsti Ühingu konkursil.

Jaanus Siim on öelnud: „Nii nagu suurepärasest heliteoses kõlab iga noot talle ettenähtud tugevusega, kestvusega ja kindlasti ka õiges järjekorras, siis emotsionaalse foto puhul kehtivad samad reeglid. Vaid nimetused on teised. Hea foto muusikust sisaldab terve

heliteose, aga selle salvestamiseks on vaid murdosa sekundist."

Paigalseis on tagasimine?

Käesoleva aasta alguses võtsin vastu Viljandi Kunstikooli väljakutse ja õpetan põhitöö kõrvalt lastele fotograafiat.

Kunstis on viis elunähtuste interpreteerimise võimalust: naturalistlik, realistlik, idealistlik, romantiline ja ekspressionistlik loomingumeetod. On öeldud, et igäiks peab valima enda jaoks sobiva ja vägisi ei saa võtta omaks meetodit, mida tahaks. Mina leian endas iga meetodi sugemeid. Ja pealegi märkan, et kui aastaid tagasi oli mulle ainuomane naturalistlik meetod ja ma tundsin sellest siirast naudingut, siis viimasel ajal tunnen vajadust panna oma töödesse „väikest kiiksu“.

Olen mõtisklenud järjepidevusest, traditsioonist, arengust, uuendusest, paigalseisust, mandumisest – tõmmanud paralleele muusikafestivaliga, iseendaga. Tekkis küsimus: kas ka traditsioonid vajavad arengut ja uuendusi, et püsida nii-öelda

konkurents is nagu tänapäeval kombeks toonitada? Aga kui me traditsiooni arendame, kas siis traditsioon säilib või läbi arenduse hoopis lõhume traditsiooni? Kas traditsioon on arengu pidur? Kui traditsioonid on elamise viis, mis antakse üle põlvest põlve, siis teisisõnu oleks see ju elutarkuse edasi andmine. Elutarkus koguneb aja jooksul ja seda võib nimetada arenguks. Siit jõuan selleni, et mida tugevam areng, seda tugevam traditsioon.

On selle filosoofiaga kuidas on, kuid meie festival on kindlasti traditsioon, mis on aastate jooksul saavutanud oma kindla mõõtme ja mille sisuline areng aina jätkub. Ja seda ka fotonäituse osas. Juba mitmed aastad olen tundnud vajadust muuta näituse formaati nii sisus kui vormis. Üksikuid katsetusi on püsipublik viimastel aastatel ilmselt märganud – mida tulevik täpsemalt toob, näeb tulevikus. Käesolev näitus ei ole enam pelgalt fotonäitus, vaid omab juba audiovisuaalse installatsiooni sugemeid. Millise jälje on minusse jätnud 15 aastat muusikafestivali pildistamist? Ma pakun, et see on nähtav minu töodel. Ja kõnekaks faktiks on kindlasti need kaks "mitte

fotot", mis valmisid Loit Jõekalda loovjoonistamise kursusel.

Käesoleva audiovisuaalse installatsiooni puhul räägime tegelikult paljudest autoritest: mina ja minu tütar Teele, Tõnu Loim, Leili Kuusk,....

Südamlik tänu minu perele nii mõistva suhtumise kui ka praktilise abi eest mulluse festivali jäädvustamisel ja näituse valmimisel.

Sügav kummardus kõigile, kelle abiga näitus vaatajateni jõudis.

Head näituse vaatamist!

Jaanus Siim

Kui mõtlema hakata, siis on käesolev näitus siin juba kümnes, mida mul on au aidata Jaanusel teha. Lisanduvad näitused Tallinnas, Rakveres, Narvas ja Jokioises – uskumatu, kokkuvõttes neljateistkümnes! Ka mina olen paaril viimasel aastal omaette mõelnud, et võiksime fotodele midagi lisada. Et enamus näituse fotodest on muusikutest, on vist loogiline, et mõte liikus muusikalise kujundamise poole. Aina selgemaks muutus nägemus, milline see muusika võiks olla. Pärast eelmise näituse mahavõtmist sain aru,

et pean oma mõtete elluviimiseks abi paluma. Käesoleva aasta jaanuarikuus valmiski Tõnu Loimil pea 45 minuti pikkune helitaust. Et saaksite soovi korral seda nautida ja vaadata, milline pilt teil neid helisid kuulates vaimusilmas tekib, lisasime näitusele väikese istumisnurgakese. Võtke aega ja laske end helide maailma kanda.

Kui rääkisin Jaanusele oma mõttest lisada näitusele heli, selgus, et lisada võiks veel muudki. Jaanusel olid loovjoonistamise kursusel valminud tööd, mis sobisid muusikafestivali teemaga.

Üks asi viis teiseni: kaasasime veel töid, mille loomisel oli inspiratsiooni ammutatud muusikafestivalist ja muusikast. Näituse kuulutuse tegemisel kasutasin Teele Siimu tööd, siin, Jaanuse tutvustuse juures on joonistus, mis oli väljas õpilaste tööde näitusel Heliloojate Kappide majamuuseumi kuuris 2012. aastal. Ka fotode allkirjad said seekord „hoopis teist moodi“. Loodan, et traditsioonilisele näitusele lisandunud pisikesed uuendused toovad värskust ja meeldivad teile.

Heli aitapid tehniliselt kuulajateni tuua Marko Reimann ja Timo Siim, voolu saime selleks Reiko Silla vastutulekul. Naitust aitapid ules panna Teele, Timo ja Marge. Traditsiooniliselt aitas naitusefotod autori soove arvestades paberile AS Maksifoto.

Suur tanu koigile, kes Jaanuse ja minu motetega kaasa tulid ning meid aitapid!

Tegelikult on see ikkagi Jaanuse naitus. Olgu teil sellest roomu!

Leili Kuusk